

Εστέρ Αμάτο Τζιανότι

9.1.1922 – 1.1.2019

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, 1/1/2019, απεβίωσε η Ester Amato, κόρη του Moses Behor Amato και της Vida Piha.

Γεννήθηκε στις 9 Ιανουαρίου 1922 στη Ρόδο.

Συνελήφθη και απελάθηκε μαζί με όλη την οικογένειά της, μητρική και πατρική, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης του Άουσβιτς.

Ήταν η μόνη από την οικογένειά της που επέζησε. Όλη η οικογένεια της στάλθηκε στο θάλαμο αερίων.

Η Esther στάλθηκε στον τομέα των γυναικών του στρατοπέδου για εργασία με τον αριθμό - τατουάζ A 24260.

Μέσα στα στρατόπεδα, ο συνωστισμός, οι κακές συνθήκες υγιεινής και η έλλειψη τροφής και νερού δημιούργησαν το ξέσπασμα ασθενειών όπως ο τύφος και η φυματίωση. Είχε τύφο, υψηλό πυρετό. Πλενόταν με κρύο νερό για να ρίξει τον πυρετό. Δεν ήθελε να δείξει ότι ήταν άρρωστη. Τσίμπαγε

τα μάγουλά της, για να μην φαίνεται χλωμή. Τους αρρώστους τους έστελναν στο κρεματόριο.

Είχε δει πολλές από τις φίλες της να τρέχουν και να πέφτουν στον ηλεκτρικό φράχτη υψηλής τάσης για να γλιτώσουν από τις δυσκολίες.

Στις αρχές του 1945 οι Ναζί οργάνωσαν την «Πορεία του Θανάτου», μια Πορεία ταπεινώσεως, όπου περπατούσαν χιλιάδες κρατούμενοι. Δεν υπήρχε καμία πρόβλεψη γι' αυτά. Ούτε φαγητό, νερό, ούτε καταφύγιο. Να μην μπορεί να κοιμηθεί, με το κρύο και υπό την απειλή του θανάτου. Μια πορεία από την οποία η Ester κατάφερε να επιβιώσει μέχρι την απελευθέρωσή τους από τους Συμμάχους.

Όταν έγινε η απελευθέρωση, την μετέφεραν στο Μιλάνο της Ιταλίας, σε μια ιατρική κλινική. Όσο ήταν εκεί, ζήτησε βοήθεια για να βρει έναν Ιταλό αξιωματικό, τον οποίο είχε συναντήσει στη Ρόδο. Είχε ακόμα τη διεύθυνση του σπιτιού του στην Περούτζια, τη γενέτειρά του, όπου είχε επιστρέψει μετά από μάχη στο πλευρό των Ελλήνων ανταρτών. Το όνομα του Ιταλού αξιωματικού ήταν Enrico Giannotti.

Ένας γιατρός μπόρεσε να τον βρει. Από τότε ζούσαν μαζί, παντρεύτηκαν και απέκτησαν 4 υπέροχα παιδιά, την Elena, τον David, τον Giuseppe, και τον Roberto. Ο Ενριψο πέθανε το 1992, σε ηλικία 73 ετών.

Κατά τη διάρκεια της ζωής της, συχνά επαναλάμβανε: «Όλα με φέρνουν πίσω στο στρατόπεδο, ό, τι κάνω, ό, τι βλέπω, το μυαλό μου πάντα γυρνάει πίσω στο στρατόπεδο, από το κρεματόριο ποτέ δεν φεύγει." Μια φράση που πολλοί επιζήσαντες έχουν επαναλάβει κατά τη διάρκεια συναντήσεων τους με τη νεολαία του σχολείου ...

Ήταν «θεμελιώδης λίθος» της Εθνικής Ένωσης των Πρώην Απελασμένων στα ναζιστικά στρατόπεδα, στη Σαβόνα, μια από τις σημαντικότερες μαρτυρίες της φυλετικής και γυναικείας απέλασης στα ναζιστικά στρατόπεδα. Ποτέ δεν απέφειγε το καθήκον της ως μάρτυρας, να θυμάται τη δολοφονημένη οικογένειά της και τους συγκρατούμενους της. Στις 27 Ιανουαρίου 2018, την Ημέρα Μνήμης, ο Νομάρχης της Σαβόνας της απένειμε το Μετάλλιο Τιμής ως Επιζών του Ολοκαυτώματος.

Στη Ρόδο, δεν ήθελε να επιστρέψει. Τόσες πολλές αναμνήσεις... Αλλά κάποια στιγμή η αγάπη της για το νησί την ξεπέρασε. Επέστρεψε το 2014 για την 70ή επέτειο της απέλασης.

Λίγες μέρες πριν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, είχε ζητήσει να ταφεί στη γενέτειρά της, τη Ρόδο. Την Πρωτοχρονιά του 2019 απεβίωσε. Στις 9 Ιανουαρίου 2019, 97 χρόνια μετά τη γέννησή της, έγινε η ταφή της στο εβραϊκό νεκροταφείο της Ρόδου.